

În mod clar, Wallace posedă o mulțime de talente.

The New York Times

Mătura

sistemului

**DAVID
FOSTER
WALLACE**

Traducere de **Adrian Buz**

1981

Majoritatea fetelor drăguțe au etichetele picioarelor urâte, și la fel le are și Mindy Metalman, observă, deodată, Lenore. Sunt lungi și subțiri și cu degete rășchirate, cu bumbi galbeni de calus pe degetele mici și cu un strat gros pe călcâi, și câteva fire lungi și negre se cârlionțează pe dosul etichetelor picioarelor, iar oja roșie e crăpată și se cojește în fâșii și e neîngrijită și vărgată ca dropsurile. Dar Lenore nu ar fi observat toate acestea dacă Mindy nu s-ar fi ghemuit în scaunul ei de lângă frigider ca să-și cojească oja de pe degetele mari; halatul de baie i s-a lăsat puțin, așa că i se vede un pic din decolteu și așa mai departe, un decolteu mult mai generos decât al lui Lenore, iar prosopul alb și gros înfășurat în jurul capului ud și spălat al lui Mindy se desface și o șuviță lucioasă de păr negru se desprinde și se cârlionțează coborând de-a lungul feței, până sub bărbie. În cameră miroase a șampon Flex și, totodată, a iarbă, de vreme ce Clarice și Sue Shaw fumează o papiroasă babană, pe care Lenore o are de la Ed Creamer, de pe vremea când era încă la Shaker School, și pe care a adus-o la școală aici, împreună cu alte lucruri pentru Clarice.

Ideea e că Lenore Beadsman, care are cincisprezece ani, a bătut tot drumul de acasă, din Shaker Heights, Ohio, până

aproape de Cleveland ca să-și viziteze sora mai mare, pe Clarice Beadsman, care e boboc la acest colegiu de fete numit Mount Holyoke; iar Lenore s-a cazat cu sacul ei de dormit în această cameră de la etajul doi, pe care Clarice o împarte cu colegile ei de cameră, Mindy Metalman și Sue Shaw. Lenore a venit și să vadă colegiul un pic. Asta pentru că, deși are doar cincisprezece ani, se presupune că e foarte inteligentă și, prin urmare, precoce și deja e boboc la Shaker School și, prin urmare, se gândește la colegiu, la cererea de înscriere de anul viitor. Așa că e în vizită. Acum e o vineri seară de martie.

Sue Shaw, care nu e nici pe departe la fel de drăguță ca Mindy sau Clarice, a adus papiroasa la Mindy și Lenore, iar Mindy o ia și își lasă în pace pentru o clipă degetul mare de la picior și trage cu sete din țigară, care începe să strălucească incandescent, și o sămânță pocnește zgomotos, și bucăți de scrum de hârtie zboară și plutesc în aer, ceea ce lui Clarice și lui Sue li se pare superamuzant și încep să râdă foarte tare, hohotind și ținându-se una de alta, iar Mindy trage adânc în piept și ține fumul și îi dă țigara lui Lenore, dar Lenore spune „nu, mulțumesc“.

– Nu, mulțumesc, spune Lenore.

– Dă-i bătaie, tu ai adus-o, de ce să nu... cârâie Mindy Metalman, vorbind așa cum vorbesc oamenii când nu respiră, ținând fumul.

– Știu, dar la școală a început sezonul de atletism și sunt în echipă și nu fumez în timpul sezonului, nu pot, mă termină, spune Lenore.

Așa că Mindy dă din umeri și, în cele din urmă, expiră un nor de fum palid, obosit, și tușește scurt și adânc și se ridică cu țigară cu tot și-o dă mai departe în partea cealaltă a camerei lui Clarice și Sue Shaw, care stau lângă

o boxă mare de lemn ascultând un cântec de Cat Stevens iar și iar, pentru a zecea oară, sau cam așa ceva, în noaptea asta. Halatul lui Mindy e desfăcut mai mult sau mai puțin acum, iar Lenore poate să vadă niște chestii ca lumea, dar Mindy traversează camera fără să se oprească. Lenore poate fără probleme să împartă în acest moment toate fetele pe care le cunoaște în fete care cred în sinea lor că sunt drăguțe și fete care cred că nu sunt. Fetelor care se cred drăguțe nu le pasă prea mult de halatele care se desfac și sunt bune la machiaj și le place să defileze când oamenii se uită la ele și se poartă altfel când sunt băieți prin preajmă; și fetele ca Lenore, care nu se cred drăguțe, au tendința să nu se machieze și fac atletism și poartă bascheți negri Converse și își țin halatul bine legat tot timpul. Mindy chiar e drăguță, mai puțin labele picioarelor.

Melodia lui Cat Stevens s-a terminat iar și acul se ridică singur și, evident, niciuna dintre cele trei nu are chef să se ducă până acolo să pună piesa din nou, așa că se lasă pe spate în scaunele lor de lemn, Mindy în halat roz, cu un picior fin și lucios dezgolit, care îi iese de sub halat; Clarice, cu ghete Desert și blugi albaștri-închis, pe care Lenore îi numește blugii ei de agățat, și cămașa albă de cowboy pe care o purta la târg atunci când i s-a furat poșeta, și părul blond care i se revarsă peste cămașă și ochii foarte albaștri acum; Sue Shaw, cu părul ei roșu și un cardigan verde și o fustă ecosez verde și picioare albe și grase, cu un coș roșu aprins deasupra unui genunchi, picior peste picior, de unul atârând unul dintre pantofii ei marinărești, cu tălpi albe și scârboase – lui Lenore nu-i place deloc acest gen de pantofi.

Clarice, după o tăcere scurtă, scoate un oftat și spune, șoptind:

– Cat... e... Dumnezeu, chicotește ea scurt la sfârșit.

Celelalte două chicotesc și ele.

– Dumnezeu? Cum poate să fie Cat Dumnezeu? Cat există.

Mindy are ochii roșii.

– Asta e o ofensă și o ditamai blafemia, spune Sue Shaw, cu ochii cășcați, pufnind indignată.

– *Blafemie?* Întreabă Clarice, privind-o pe Lenore. *Blasfemie*, zice ea.

Privirea ei nu e deloc răutăcioasă, ci neobișnuit de prietenoasă, de parcă ar ști o glumă pe care nu vrea s-o spună.

– Blasfeerie, spune Mindy.

– Blasfemeie.

– Blasfemiere.

– Blasfurie.

– Blasferonerie.

– Balanserărie.

– Balanserăriendudă.

– Bucifal.

– Barney Rubble.

– Baba Iaga.

– Bolșevic.

– *Blafemie!*

Crapă, se rup în două de răs, și Lenore râde cu acel răs ciudat și empatic cu care râzi când toată lumea râde atât de tare, încât te face și pe tine să râzi. Zgomotul de la petrecerea monstruoasă de jos trece prin podea și vibrează în bascheții negri ai lui Lenore și în brațele scaunului. Acum Mindy alunecă din scaunul ei și se ridică șchiopătând și se prăvălește peste sacul de dormit al lui Lenore, lângă covorașul imitație de persan al lui Clarice de la Mooradian's din Cleveland, și Mindy își acoperă neconvingător crăpătura cu un colț de halat, iar Lenore nu se poate abține să nu remarce cum îi

saltă sâni plini și buni sub halatul roz și uzat de prosop, chiar și atunci când stă întinsă pe jos. Lenore își privește o clipă inconștient sâni pe sub bluză.

– Foame, spune Sue Shaw după un minut. Grozavă, imensă, incontrolabilă, arzătoare, incontrolabilă, *foame*.

– Cam așa, spune Mindy.

– Mai stăm, Clarice se uită la ceasul de la mână, o oră, fix o oră, până să mâncăm ceva, orice.

– Nu, de fapt, *de fapt*, nu putem face asta.

– Ba bine că nu. Așa cum am vorbit mai acum o săptămână, când ne-am pus de acord foarte clar că nu o să ne îndopăm când suntem moarte de foame, ca să nu ajungem grase și dezgustătoare, ca Mindy de colo, biata piticanie.

– Pârțaito, spune Mindy absentă, ea nu e grasă și știe asta, Lenore o știe, toată lumea o știe.

– O doamnă în orice împrejurare, Metalman asta, spune Clarice.

Apoi, după un minut:

– Dacă tot a venit vorba, ori faci ceva cu halatul ăla, ori te îmbraci, ori te ridici din troacele lui Lenore, încă nu-s chiar pregătită să-ți fac un examen ginecologic, și cam asta ne obligi să facem, o, Lesbia a Tebei.

– Vorbești ca să n-adormi, spune Mindy, sau, mai bine zis, „vorbiești ca să n-adormi“.

Și se ridică împleticindu-se și întinzându-se după un reazem, se duce spre ușa care dă în dormitorul ei single, lângă baie. A fost prima, în septembrie, și a și pus mâna pe el, povestise Clarice despre ea într-o scrisoare, bunăciunea asta de prințesă din Scarsdale, iar acum își scoate ce-a mai rămas din halatul înfrânt, lăsându-l ud în poala lui Lenore, care stă pe scaunul de lângă ușă, și iese din cameră cu picioarele ei lungi, pășind încet. Trânțește ușa.

Clarice se uită după ea și, după ce dispare, clatină un pic din cap și se uită la Lenore și zâmbește. De jos se aud râsete și sunete de cireadă și o grămadă de oameni dansând. Lenore adoră să danseze.

Sue Shaw bea apă zgomotos dintr-un pahar mare de plastic cu Familia Jetson la biroul ei de lângă ușa de la intrare.

– Că tot veni vorba, n-ai văzut-o pe Splittstoesser în dimineața asta, nu? Întreabă ea.

– Naaa, spune Clarice.

– Era cu Proctor.

– Și?

– La șapte dimineața? Amândoi în pijama, adormiți și cârpiți, ieșind din camera ei, împreună? Ținându-se *de mână*?

– Hmmm.

– Dacă mi-ar fi zis vreodată cineva că *Splittstoesser*...

– Credeam că e logodită cu un tip.

– *E*.

Râd amândouă ca apucatele.

– Auuu.

– Cine e Splittstoesser? Întreabă Lenore.

– Nancy Splittstoesser, de la cină? Tipa în bluză roșie cu anchior, cu cerceii ăia de mureai?

– Oh. Și ce-i cu ea?

Clarice și Sue schimbă priviri și încep iar să râdă. Mindy Metalman se întoarce, într-un șort de gimnastică și cu un tricou cu mânecile tăiate, pus pe dos. Lenore se uită la ea și zâmbește în barbă.

– Ce e?

Mindy simte imediat că e ceva.

– Splittstoesser și Proctor, oică Sue.

– Am vrut să te *întreb*.

Mindy cască ochii.

– Erau la baie azi-dimineață? La același *duș*?

– Ooo, nu!

Sue o să crape de râs, Mindy începe să râdă și ea, acel râs empatic, uitându-se la ele.

– Acum sunt, hmmm, împreună? Credeam că Nancy e logodită.

– Păi... *e*.

Clarice o face să râdă și pe Lenore.

– Iisuse care ești tu mare.

Se potolesc după o vreme. Sue fredonează în surdină tema din *Zona crepusculară*.

– Cine-o să fie... următorul pe care îl trăsnește...?

– Nici măcar nu sunt foarte sigură că înțeleg care-i treaba... zice Lenore, privind în jur.

Și Clarice îi spune lui Lenore toată povestea asta despre ce taur comunal e Pat Proctor și ce-i cu taurii comunali și câte fete se lasă ușor în acest colegiu de fete.

– Glumești.

– Nu.

– E incredibil de scârbos.

Și asta le stârnește iar pe Mindy și pe Sue. Lenore se uită la ele.

– Păi, și genul ăsta de chestii nu vă fac un pic părul măciucă? Adică...

– Păi, așa e viața, ce vor oamenii să facă e mai mult sau mai puțin treaba lor...

Clarice pune iar acul în dreptul piesei lui Cat Stevens.

Pentru vreo jumătate de melodie se lasă tăcerea. Mindy se apucă din nou de degetele de la picioare, în patul suprapus.

– Problema e că, nu știu dacă ar trebui s-o spunem, zice Sue Shaw privind-o pe Clarice, dar Nancy Splittstoesser a cam fost agresată chiar înainte de Ziua Recunoștinței, pe aleea de la Widget House, și cred că...

- Agresată? spune Lenore.
- De fapt, violată, cred, în realitate.
- Înțeleg.

Lenore se uită în sus undeva în spatele lui Sue, la posterul de deasupra biroului lui Clarice cu un tip musculos, văzut din spate, cu torsul gol, încordându-și toți mușchii spatelui, un spate lucios și plin de umflături. Posterul e vechi și are marginile sfâșiate din cauza benzii adezive; fusese în camera lui Clarice, acasă, dar tatăl lor nu fusese prea încântat; lumina din tavan se reflectă strălucitor pe ceafa bărbatului și o ascunde sub o pată albă.

– Cred că a cam distrus-o chestia asta, spune Sue.

– Nu e greu de înțeles de ce, spune Lenore încet. Violată. Și acum nu-i mai plac bărbații din cauza asta, sau...?

– Păi, cred că e greu de spus, Lenore, spune Clarice cu ochii închiși, jucându-se cu un nasture de la buzunarul cămășii.

Stă în fața gurii de ventilație, cu scaunul lăsat pe spate, părul i s-a răvășit, o boare blondă peste obraji.

– Probabil că e mai bine să spunem că e temporar confuză și distrusă, nu-i așa?

– Normal... cred.

– Ești virgină, Lenore?

Mindy e în patul de jos, în patul lui Sue, cu picioarele ei râcăite și ciudate și cu degetele de la picioare agățate de arcurile de sub salteaua patului lui Clarice.

– Zdreanțo, îi spune Clarice lui Mindy.

– Am *întrebat* și eu, spune Mindy. Nu cred că lui Lenore îi pasă prea tare de...

– Da, sunt virgină. Adică n-am avut niciodată, cum ar veni, contact sexual cu cineva, spune Lenore zâmbindu-i lui Clarice ca să-i arate că nu e deloc deranjată. Tu ești virgină, Mindy?

Mindy râde.

– O, foarte.

Sue Shaw pufnește în timp ce bea o gură de apă.

– Mindy se păstrează pentru când i-o veni batalionul potrivit de pușcași marini.

Clarice și Lenore râd.

– Futu-te-n ureche, spune Mindy Metalman calmă, e foarte relaxată, aproape adormită.

Picioarele ei sunt arcuite și un pic musculoase și pielea e atât de netedă, încât lucește pentru că se „făcuse cu ceară“ de curând acasă, îi spusese ea lui Lenore, indiferent ce însemna asta.

– Se întâmplă des?

– Ce să se întâmple?

– Violuri și agresiuni și chestii?

Clarice și Sue se uită în altă parte, calme.

– Uneori, probabil, cine știe, e greu de spus, pentru că sunt mușamalizate, sau nu sunt raportate, sau ceva de genul ăsta de cele mai multe ori, conducerea colegiului nu prea se dă în vânt după...

– Despre câte ai aflat?

– Habar n-am. De vreo, cred că știi de vreo zece femei...

– Zece?

– ...

– Câte femei cunoști cu totul, aici?

– Lenore, nu știi, spune Clarice. Doar că nu... e firesc, așa stau lucrurile, serios. Dacă ai grijă, să știi, și nu umbli noaptea pe alei...

– Paza e bună aici, serios, spune Sue Shaw. Te duc cu mașina oriunde în campus noaptea, dacă e departe, și e un autobuz care face curse de la bibliotecă și laboratoare înapoi aici la dormitoare din oră în oră, cu un gardian înarmat, și te duce direct la...

– *Gardian înarmat?*

– Unii sunt chiar drăguți.

Clarice îi face cu ochiul lui Lenore.

– De Crăciun nu mi-ai spus nimic din toate astea, Clarice. Gardieni înarmați și alte chestii. Nu te deranjează? Adică, acasă...

– Nu cred că în altă parte e altfel, Lenore, spune Clarice. Nu cred că e. Te obișnuiești. E ceva firesc.

– Și totuși.

– Mai e, bineînțeles, problema cu petrecerea, spune Mindy Metalman din pat, evident schimbând subiectul.

Gălăgia de dedesubt e încă destul de mare.

Idea e că în cămin se dă o ditamai petrecerea aici, în seara asta, jos, cu o trupă tare care se numește Spiro Agnew and The Armpits, cu dans și cu tipi și cu bere luată cu buletinul. E chiar drăguț și mișto, și când au luat cina jos Lenore i-a văzut aranjând palmieri de plastic și rânduri de flori, și unele dintre fete aveau fuste de iarbă din plastic, pentru că în noaptea asta petrecerea e tematică, iar tema este hawaiiană: numele petrecerii scris cu ruj pe un cearșaf în față la Rumpus spunea că e o petrecere „Vinosoieidacăvrei”^{*}, ceea ce lui Lenore i s-a părut chiar ca lumea și amuzant, și ele le vor da ghirlande, ha, tuturor tipilor care vin din alte școli și pot să intre cu buletinul. Au o cameră plină de ghirlande, Lenore le-a văzut după cină.

– Mai e și aia, spune Clarice.

– Așa.

– Deci.

– Nu eu, spune Sue Shaw. Nu eu, băiețuș, s-a terminat pentru totdeauna, am zis și am vorbit serios. *Pas moi.*

* *Comonawannaleiya* – joc de cuvinte bazat pe omofonia aproximativă dintre eng. *lay*, „a face sex”, și *lei*, „ghirlandă tradițională hawaiiană”. (*N. red.*)

– Problema, în orice caz, spune Mindy din pat, bluza i-a alunecat de pe umăr și e gata să cadă de tot, problema e că există... mâncare, *mâncare* jos în sufragerie, împrăștiată pe sub frunzele lunguițe și caraghioase ale palmierilor de plastic, la a căror cumpărare am contribuit cu toții.

– E adevărat, oftează Clarice, apăsând butonul de reluare al stației stereo.

Ochii ei sunt atât de albaștri, că lui Lenore îi par fierbinți.

– Și noi nu avem decât piureul ăla nemaipomenit din frigider, spune Mindy, ceea ce e adevărat, doar un vas Tupperware plin cu un piure întărit ca plastilina, tot ce au putut să șutească la cină, văzând cum bucătăria se golește de prăjiturile, apoi de pâine...

– Dar voi, fetelor, ziceți că nu coborâți orice-ar fi, spune Lenore. Vă amintiți cum îmi tot spuneți cât de scârboase sunt petrekerile astea, bairamurile, ca niște târguri de carne vie, și cum poți să-ți pierzi capul, „pur și simplu“, ziceți voi, și cum trebuie să faci tot posibilul să nu cobori, și cum eu n-ar trebui, știți voi...

Se uită la ele, vrea să coboare, ei îi place să danseze, are o rochie mortală pe care și-a luat-o de la Tempo, din East Corinth, doar pentru o...

– Ea vrea să meargă, Clarice, spune Mindy, aruncându-și picioarele peste marginea patului și ridicându-se în fund, și ea e musafirul nostru, și mai e și factorul nachos, și dacă am sta cam vreo șase minute ultrarapide...

– Deci, așa.

Clarice se uită cu ochii pleoștiți la Lenore, îi vede dorința și se vede nevoită să zâmbească. Sue Shaw e la birou, cu spațele, pe scaun fundul ei e chiar grăsan și lat, revărsându-se peste margini, vede Lenore.

Clarice oftează.

– Problema e, Lenore, că tu nu știi. Lucrurile astea sunt incredibil de obositoare, neplăcute, în primul semestru mergeam tot timpul, ți se face greață la propriu, te dărâmă fizic după o vreme, nouășnouă virgulă nouă la sută dintre tipii care vin sunt pur și simplu *șopârle, reptile*, și îți dai seama îngrozitor de repede că totul nu e decât un ritual deprimant, un ceremonial pe care Dumnezeu știe cine se așteaptă de la noi să îl punem în scenă, iar și iar. Nici măcar nu poți să faci conversație. E scârbos.

Bea o gură de apă din paharul cu Familia Jetson. Sue Shaw dă din cap pe scaunul ei.

– *Eu* hotărâsc ce facem, Mindy Metalman sare din pat și bate din palme, Lenore se duce și-și pune rochia aia *fabuloasă* violet, pe care am văzut când ai pus-o pe umeraș, și noi trei rămânem și continuăm această întrunire pentru o clipă, și apoi dăm fuga jos, și Lenore are parte de un curs concentrat de arte liberale și unul sau două dansuri, în timp ce noi furăm *tone* de mâncare și apoi ne întoarcem sus, începe David Letterman în mai puțin de o oră.

– Ba nu, spune Sue Shaw.

– Păi, atunci poți să rămâi aici, cap cu țâțe, o să trecem peste asta, dacă o experiență seminașpa te face să te ascunzi ca o...

– Bine, uite ce-i, hai s-o facem.

Clarice nu pare prea entuziasmată. Se uită una la alta. Lenore primește de la Clarice o încuviințare din cap și sare în picioare și se duce în mica anexă a dormitorului lui Mindy ca să-și pună rochia în timp ce Clarice o privește cu seriozitate pe Mindy, dar lui Mindy puțin îi pasă – îi face un semn lui Sue Shaw, care stă în colț.

Lenore se spală pe dinți în baia micuță care miroase a Metalman și a Shaw, se spală pe față, se șterge cu un prosop

de pe jos, își pune câteva picături de Visine în ochi, găsește un ruj din ăla strălucitor, care-ți face buzele să arate umede, pe care Mindy și-l ține într-o cutie veche de Tampax pe toaletă, scoate rujul, dărâmă cutia de Tampax, în toaletă cade o pudrieră și acum trebuie s-o pescuiască, i se udă cămașa, mâneca e flească, își scoate cămașa și se duce în dormitorul lui Mindy. Trebuie să-și ia sutienul, pentru că materialul din care e făcută rochia e foarte subțire, bumbac violet, merge al naibii de bine cu părul ei șaten, care, din fericire, e curat, și acum un pic de ruj, arată de optsprezece ani, sau pe-aproape, iar sutienul e la fundul genții care se află pe patul lui Mindy. Lenore cotrobăie prin geantă. Camera lui Mindy e o adevărată cocină, haine vrașiște, o bicicletă medicală, un poster enorm cu James Dean pe partea interioară a ușii, bineînțeles, unul cu Richard Gere, fotografii cu un tip nu prea faimos pe un iaht, coperte de *Rolling Stone*, un afiș cu un concert al lui Journey, tavan superînalt la fel ca în celelalte camere, aici pe-o margine e fixată o pătură deschisă la culoare, iar celălalt capăt e fixat lălău pe perete, o velă neumflată de vânt. Pe măsuța de toaletă e o chestie de plastic, Lenore și-a dat seama că e o cutie specială pentru anticoncepționale, cu anticoncepționale, pentru că și Clarice are una, și la fel și Karen Daughenbaugh, care într-un fel e cea mai bună prietenă din Shaker School a lui Lenore. Uite și sutienul, Lenore și-l pune. Rochia. Se piaptână cu un pieptăn lung și roșu, care are fire negre în el și miroase a Flex.

Un sunet ascuțit. În camera mare Cat Stevens tace brusc. Cineva bate insistent la ușa de la intrare, Lenore aude. Se întoarce în camera în care sunt celelalte, cu pantofii în mână, în timp ce Sue Shaw deschide ușa și Mindy încearcă să împărsție fumul cu o copertă de disc. Afară sunt doi tipi cât ușa

care rânjesc, cu jachete albastre și cravate cadrilate și pantalonii de doc și pantofi din ăia. Nu mai e nimeni cu ei.

– Bonjur, domniță, spune unul dintre ei, masiv și înalt, genul cu bronz de primăvară, cu părul blond și des și corp sculptural și gropiță în bărbie și ochi verzi-deschis. Melinda-Sue Metalman locuiește cumva aici?

– Cum ai ajuns aici? întrebă Sue Shaw. Doar nu urcă nimeni fără însoțitor.

Tipul zâmbește larg.

– Bucuros de cunoștință. Andy „Wang-Dang“ Lang; colegul meu, Biff Diggerence.

Și împinge, nu foarte subtil, ușa cu o mână uriașă, și Sue se dă un pic înapoi pe călcâie, și cei doi intră pur și simplu, dintr-odată, Wang-Dang și Biff. Biff e mai scund decât Lang și mai masiv, o persoană dreptunghiulară. Amândoi au în mână pahare de la Vinosoieidacăvrei pline cu bere. Sunt un pic cam încordați, se pare. Mai ales Biff: falca îi atârnă și are ochii încețoșați și obrajii îi sunt roșii și plini de pete fierbinți.

Wang-Dang îi zice, în cele din urmă, lui Sue, în timp ce se uită spre Clarice:

– Păi, mă tem că personalul de pază de-aci e cam credul, pentru că atunci când le-am zis că-s părintele Mustafa Metalman, văr de-al doilea cu domnișoara Metalman și îndrumătorul ei spiritual, după care le-am mai servit și niște învățături, pur și simplu au...

Se oprește și aruncă o privire în jur și scoate un fluierat.

– Aveți o cameră incredibil de mișto. Biff, ai mai văzut vreodată un tavan așa 'nalt într-un cămin?

* Termen argotic care definește un penis de dimensiuni excepționale. (N. red.)

Lenore se așază la loc pe scaunul de lângă ușa lui Mindy, în picioarele goale, urmărind scena. Mindy își ia bluza pe ea. Clarice și Sue îi înfruntă pe cei doi tipi, cu brațele încrucișate.

– Eu sunt Mindy Metalman, spune Mindy Metalman.

Tipii nu o privesc nici măcar o clipă, încă examinează camera, apoi lunganul se uită la Mindy și începe să-l înghi-ontească pe Biff, holbându-se la ea în continuare.

– Bună, Mindy. Eu sunt Wang-Dang Lang, ăsta din dreapta mea e Biff Diggerence, zice gesticulând, belind în continuare ochii la Mindy.

Vine și îi strânge mâna, Mindy i-o strânge și ea oarecum, uitându-se în jur la celelalte fete.

– Te știi de undeva?

Wang-Dang zâmbește.

– Din păcate, nu chiar, recunosc, dar îl cunoști, dacă nu cumva mă înșel eu de-a binelea, pe Doug Dangler, de la Amherst College? E colegul meu de cameră, sau, mai bine zis, al meu și-al lui Biff. Și când i-am zis că ne ducem la petrecerea asta, gagiul ăsta, Dangler, a zis: „Wanger“, a zis, a zis „Wanger, Melinda Metalman stă-n Rumpus Hall, și-aș fi mai mult decât recunoscător dacă i-ai transmite salutări din partea mea“, așa că am...

– Doug Dangler?

Ochii lui Mindy sunt ochi de nebun, își dă seama Lenore, sau cam așa ceva.

– Uite ce e, *nu* cunosc niciun Doug Dangler la Amherst, mi se pare că ești cam varză, așa că mai bine ai lua-o pe scări la vale...

– Cum să nu-l știi pe Doug, Doug e un tip dat în măsă, se aude dinspre mai înainte menționatul Biff, scund și îndesat, cu ochii albaștri-denim, încețoșați și bulbucați de excitația chefului, și cu o chestie păroasă și blondă care-i răsare din bărbie, arată ca o subsuoară, își zice Lenore.

Are o voce gravă și fermecătoare ca un pârț. A lui Lang e delicată și fină și plăcută, deși uneori îi apare și îi dispare un oarecare accent. Zice:

– Domniță, știu sigur că-l cunoști pe Doug Dangler, pentru că mi-a povestit totul, în cele mai mici detalii.

Ochii verzi ca sticla îi cad pe Lenore.

– Nu-i așa că a fost o petrecere la Femur Hall după vacanța de Crăciun, după ce s-a terminat primul semestru, și alea-alea? Stăteai pe-acolo de vorbă cu tipu' ăsta, și-a fost mai mult decât că v-a luat flama, și ăsta a luat-o rău de tot pe ulei și-a vomitat o țârică în poșeta ta? *Ăla* era Doug Dangler, zâmbește triumfător Lang.

Biff Diggerence râde guiț-guiț, umerii i se înalță și coboară în același timp. Lang continuă:

– Și-a zis că îi pare rău și că vrea să-ți dea bani ca să-ți duci poșeta la curățat? Și tu ai zis că nu și erai... șocant de relaxată după tot ce se-ntâmplase, și atunci când recuperai chestii din poșetă ai lăsat să-ți cadă bucățica aia de hârtie care-avea pe ea numele tău și numărul de la cutia poștală și numărul de telefon și așa mai departe, factura aia telefonică. Doug a luat de jos hârtiuța, și așa l-ai cunoscut, zise el zâmbind, încuviințând din cap.

– *Ăla* e tipul? zice Mindy. A zis că i-am dat numele meu intenționat? Ce minciună! A fost scârbos la maximum. A trebuit să arunc poșeta. Îmi amintesc că a venit la mine (spre Clarice și Sue) și mi-a pus mâna pe tivul de la bluză și mi-a zis că i s-a agățat o pielețică și că nu poate să plece, e blocat, ha, ha, dar a ținut-o așa vreo *două ore*, până când în cele din urmă a vomitat pe mine.

Lui Wang-Dang Lang îi spune:

– Era praf și pulbere. Era atât de beat, că-i curgeau balele. Țin minte că-i atârnav balele la gură.

– Păi ce să-i faci, Melinda, doar știi că toată lumea pățește așa uneori.

Lang îi dă un ghiont lui Biff Diggerence, care aproape că se prăbușește peste Sue Shaw, care țipă și face un pas înapoi spre ușă cu brațele încrucișate.

– Uite ce e, ar fi mai bine să vă tirați, spune Clarice de lângă Lenore. Suntem foarte obosite, și voi n-ar trebui să fiți aici sus fără...

– Dar abia am ajuns, zău, zâmbește Wang-Dang Lang. Se uită iar în jur. N-aș putea nicicum să vă oblig, domnițelor, să-mi dați o cutie de bere, dar dacă se poati...?

Gesticulează spre frigiderul micuț al lui Sue de lângă pat.

Apoi se așază pe scaunul de lemn de la biroul lui Sue de lângă ușă, lângă o boxă. Biff rămâne lângă Sue, cu fața spre Clarice și Lenore. Sue se uită la Clarice, Mindy, la Biff, care rânjește gălbui, Wang-Dang Lang, la Lenore, care stă în spate pe scaunul ei lângă ușa lui Mindy, urmărind scena. Lenore se simte ca o proastă în frumoasa ei rochie violet, rujată și în picioarele goale, întrebându-se ce ar putea face cu pantofii, dacă ar trebui să arunce unul în Lang, are un toc ascuțit, poliția o fi pe drum?

– Uite ce e, n-avem bere, și chiar dac-am fi avut, e pur și simplu lipsă de bun-simț să veniți aici neinvitați și să ne cereți bere, și *nu* cunosc niciun Doug Dangler, și cred că v-am fi foarte recunoscătoare dacă v-ați tira.

– Precis berea pe care o căutați e jos, spune Clarice.

La care Biff Diggerence scoate un râgâit cât toate zilele, incredibil de lung, în mod clar una dintre specialitățile lui, apoi mai ia o gură din paharul lui de la Vinosoieidacăvrei. Lenore mormăie fără să vrea ceva despre scârboșenia acestei râgâieli; toți își întorc privirea spre ea. Lang zâmbește larg:

– Ei, bună. *Pe tine* cum te cheamă?

– Lenore Beadsman, spune Lenore.

– De un’ ești, Lenore?

– Lenore e soră-mea, spune Clarice, venind spre ușă, cu ochii pe Biff Diggerence. Are cincisprezece ani și e în vizită, *invitată*, ceea ce mă tem că nu se poate spune despre voi, așa că dacă-mi dați voie să ies o clipă...

Biff Diggerence face un pas în față, ca un dansator, ca să blocheze ușa cu corpul său.

– Hmmm, spune Clarice.

Se uită spre Mindy Metalman. Mindy se duce la Lenore, își ia halatul ud de pe spătarul scaunului, și-l pune peste bluza fără mâneci. Lang zâmbește călduros. Biff o urmărește o clipă pe Mindy, apoi se întoarce brusc și începe să se dea cu capul de ușă încontinuu, foarte tare. Wang-Dang începe să râdă. Bubuiala nu e atât de mare în comparație cu zgomotul care începe să se audă brusc de jos, de la petrecere, pentru că muzica e acum mult mai tare, probabil că la unsprezece au deschis ușa salonului.

– Problema cu Biff e că, strigă Wang-Dang Lang spre Clarice și Mindy Metalman ca să acopere bufniturile, berea nu prea se-mpacă cu el, pentru că, dintr-un motiv sau altul, am descoperit noi, este incapabil să... ăăă... își golească stomacul în momente critice. După cum se spune. Nu poa’ s-o facă, oricât ar bea, ceea ce de obicei e mai mult decât pot explica legile fizice cunoscute. E periculos, nu, Digger? strigă Wang-Dang la Biff, care se dă cu capul de ușă. Așa că, în loc să dea la rațe, băiatu’ ăsta cât casa se vede nevoit să recurgă la...

– ...datul cu capul de pereți, Clarice termină fraza pentru el, zâmbind discret, evident își amintește de Creamer și de Geralamo și de toată gașca, își dă seama Lenore.

Lang încuviințează din cap spre Clarice, cu un zâmbet seducător. Biff se oprește în cele din urmă și se întoarce,

sprijinindu-se cu spatele de ușă și mijind ochii, cu fruntea înroșită, un pic sașiu. Mușchii gâtului său robust sunt încordați. Închide ochii și se lasă pe spate, respirând greu.

– Dacă am putea să rămânem să ne tragem sufletul câteva clipe, ca să prindem a doua parte din bairamul ăsta hawaiian, v-am fi mai mult decât recunoscători, spune Lang. Și-o să-i dau lu' pretenu' Doug vestea cea rea și, după cum se vede, nefer'cită că Melinda-Sue nu-și mai amintește de el. O să sufere, îți zic de pe-acum. E o persoană timidă și sensibilă.

– Pare un caz comun la Amherst, spune Clarice.

Lenore îi zâmbește.

Între timp Mindy s-a dus la scrumieră să verifice cadavrul papiroasei. Lenore își dă seama că Mindy s-a hotărât dintr-odată să nu se lase intimidată. Picioarele lucioase ale lui Mindy au ajuns acum chiar lângă fața lui Wang-Dang Lang, care e încă pe scaun, iar nasul îi este la același nivel cu talia ei. Lang își privește pantofii cu tălpi albe, e timid, oarecum, Mindy îl intimidează până și pe el, observă Lenore. Mindy resuscitează papiroasa cu o brichetă de plastic pe care scrie „Când Dumnezeu l-a făcut pe om, era cam pusă pe glume“. Se oprește, urmărește țigara. Aceasta strălucește, o ia cu ea înapoi pe marginea patului lui Sue Shaw, se așază, evitându-l pe Lang de la capătul patului. În cameră e liniște, cu excepția gălăgiei de la petrecere, de dedesubt. Mindy se concentrează asupra papiroasei, apoi face din nou o pauză, apoi se uită la Lang și i-o întinde.

– Măi, să fie, zice Lang blând. Trage un fum mai mult din politețe, îi zâmbește lui Mindy.

– Una peste alta, cine *sunteți* voi, băieți? întrebă Mindy. Clarice și Sue o străfulgeră cu privirea.

Lang se oprește și zâmbește larg, luat prin surprindere. Întinde mâna.

Wallace are o ureche bine adaptată pentru idiomurile contemporane; un stil de povestitor de modă veche (dovedit, în special, de poveștile în ramă conținute în acest roman); o capacitate aparent nesfârșită de a inventa și un refuz categoric de a face compromisuri.

The New York Times

O carte minunată, o experiență cathartică, plină de faze amuzante și de semnificații.

The Washington Post

Wallace, la fel ca Nabokov, autorul cu care seamănă cel mai mult, pare să aibă o tolbă inepuizabilă de trucuri literare.

Chicago Tribune

Un vizionar, un artist, un comedian, Wallace e într-o altă dimensiune spațiu-timp decât noi, ceilalți. Este al naibii de unic!

Zadie Smith

Acum îl vedem ca pe un scriitor curajos, care a luptat cu forța care îl împingea să scape de sine. Tinerețe și pierdere! Asta este vocea lui Dave.

Don DeLillo